

PRITOŽBENA KOMISIJA ŠOU V LJUBLJANI
Pivovarniška ulica 6
1000 Ljubljana

Št. PK-20201209/1

Datum: 9. 12. 2020

ŠOU v Ljubljani, Pritožbena komisija ŠOU v Ljubljani, Pivovarniška ulica 6, 1000 Ljubljana, izdaja na pritožbo vlagatelja Nejca Laznika, [REDACTED], z dne 27. 10. 2020 zoper odločitev ŠOU v Ljubljani, Volilne komisije, Pivovarniška ulica 6, 1000 Ljubljana, z dne 26. 10. 2020, brez opravilne št., na podlagi določbe 76. člena Pravilnika o pritožbeni komisiji ŠOU v Ljubljani, objavljenim na spletni strani ŠOU v Ljubljani in javni oglasni deski ŠOU v Ljubljani dne 10. 7. 2020, naslednjo

ODLOČBO

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Stroški postopka niso bili priglašeni. Posebni stroški postopka niso nastali.**

POVZETEK DOSEDANJEGA POSTOPKA IN PRITOŽBE: Volilna komisija ŠOU v Ljubljani (v nadaljevanju: Volilna komisija) je z izpodbijano odločitvijo, objavljene dne 26. 10. 2020 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) odločila, da se zavrne pritožba Nejca Laznika, [REDACTED], z dne 13. 10. 2020, prejete dne 22. 10. 2020 (v nadaljevanju: pritožba). Posebni stroški v postopku pred Volilno komisijo niso nastali.

Zoper to odločitev Volilne komisije se je dne 27. 10. 2020 pritožil Nejc Laznik, [REDACTED] [REDACTED] (v nadaljevanju: stranka). Stranka je oddala pritožbo v skladu s 75. členom Pravilnika o pritožbeni komisiji ŠOU v Ljubljani z dne 9. 7. 2020 (v nadaljevanju: Pravilnik).

Pritožba stranke ne navaja izpodbijane odločitve Volilne komisije, kar je sicer obvezna sestavina pritožbe po 70. členu Pravilnika, zato je Pritožbena komisija ŠOU v Ljubljani (v nadaljevanju: Pritožbena komisija) ob upoštevanju načela pravičnosti, laičnosti stranke ter glede na podatke postopka utemeljeno sklepala, da gre za izpodbijano odločbo in s tem za potrebe tega postopka samostojno sanirala pritožnikovo napako iz pritožbe. Pritožnik namreč ni vlagal nobenih drugih pritožb v volilnih zadevah ŠOU v Ljubljani.

Pritožba je bila vložena pravočasno.

Pritožba očita nezakonitost izpodbijane odločbe iz več razlogov, ki bodo povzeti v nadaljevanju. Pritožnik predlaga Pritožbeni komisiji, da izniči kandidaturo Žige Stopinška in da je na njegovem mestu izvoljen naslednji kandidat za člana Študentskega zbora ŠOU v Ljubljani, ki je dobil največ glasov.

Pritožba navaja, da je uporaba Zakona o volitvah v državni zbor (Uradni list RS, št. 109/06 – uradno prečiščeno besedilo, 54/07 – odl. US in 23/17; v nadaljevanju: ZVDZ) kot pravne analogije neutemeljena in nezakonita.

Pritožnik navaja, da je konkretno sporno vprašanje urejeno v materialnopravni določbi Volilnega pravilnika ŠOU v Ljubljani, objavljenega na spletni strani ŠOU v Ljubljani in javni oglasni deski ŠOU v Ljubljani dne 26. 6. 2020 (v nadaljevanju: Volilni pravilnik). Pritožba je na stališču, da se sme slovenska zakonodaja uporabiti zgolj v primeru, če posamezna zadeva ni urejena v konkretnih predpisih in da je konkretno sporno vprašanje pravice kandidirati urejeno v 16. členu Volilnega pravilnika. Kot pritožba navaja, se v konkretnem postopku sme uporabljati analogno predpis države, kar dokazuje dejstvo, da se je druga pritožnica v drugem postopku izvedbe volitev na ŠOU v Ljubljani sklicevala na določbe Zakona o splošnem upravnem postopku. Pritožba očita Volilni komisiji nepoznavanje prava, kar utemelji s tem, da ZVDZ eksplicitno podeli pasivno volilno pravico vsem državljanom RS, a hkrati določi, da uveljavitev pasivne volilne pravice izključuje članstvo v volilnem odboru. 16. člen Volilnega pravilnika pa jasno zapiše, da člani Nadzorne komisije ŠOS (v nadaljevanju: NK ŠOS) nimajo pravice biti voljeni. Pritožba je v tem delu utemeljena s tem, ko pravi, da ZVDZ ureja položaj, ko posameznik ima pasivno volilno pravico, medtem ko za kandidata za volitve v Študentski zbor (v nadaljevanju: ŠZ) naj ne bi veljalo tako, saj kandidat zaradi članstva v NK ŠOS pasivne volilne pravice nima.

Pritožba nadalje navaja, da bi bila (verjetno mišljeno, da je) napačna ugotovitev Volilne komisije, da kandidatu, ki je član NK ŠOS, avtomatsko preneha članstvo v NK ŠOS tudi, če bi upoštevali določbo 25. člena ZVZD. Pritožba pravi, da je treba razlikovati med ZVZD, ki ureja članstvo v volilnih odborih in članstvo v NK ŠOS, ki je opredeljeno v Pravilniku o nadzorni komisiji Študentske organizacije Slovenije (v nadaljevanju: PraNK-3). Pritožba navaja, da je PraNK-3 tisti akt, ki obravnava predčasno prenehanje mandata, pri čemer kot natančne in eksplicitne navede razloge za predčasno prenehanje mandata. Posledično pritožba interpretira določila PraNK-3 tako, da pravna posledica avtomatskega prenehanja mandata zaradi kandidature na volitvah ne obstaja, ker ni navedena med razlogi za predčasno prenehanje mandata. PraNK-3 po navedbah pritožbe nadalje ureja, da mandat v primeru predčasnega prenehanja mandata traja do imenovanja nadomestitve. PraNK-3 zato avtomatskega prenehanja pravne posledice prenehanja mandata ne omogoča. V nadaljevanju pritožba ponavlja, da v primeru Volilnega pravilnika ne gre za neurejeno vprašanje in da je v PraNK-3 eksplicitno urejeno, da člani NK ŠOS nimajo pravice biti voljeni. 25. člen ZVZD se v konkretnem primeru ne bi smel uporabiti, saj bi kršil določbe PraNK-3. Volilni pravilnik in PraNK-3 sta po mnenju pritožbe skladna pravna akta. Očitek pritožbe je, da je Volilna komisija nadomestila določila Volilnega pravilnika in PraNK-3 z določili ZVDZ.

Pritožba v drugem delu očita, da naj bi šlo pri odločanju Volilne komisije za nedopustno prekoračitev pristojnosti. Pritožniku se zdi nenavadno, da telo označi kot »nenavadne« določbe akta, ki to telo ustanavlja. Kar pritožba podkrepi z *a)* da se takšna odločitev ne sklada s splošnimi določbami pravne države, pri čemer navaja primer, da Ustavno sodišče ne more presojati same Ustave, *b)* da subsidiarno telo ne more presojati podlage, na kateri je ustanovljeno, kar je uporabljeno v nacionalnih pravnih sistemih in v mednarodnem pravu, pri čemer se sklicuje na primer »tožilstvo vs. Tadić« v pristojnosti Mednarodnega sodišča za vojne zločine na območju nekdanje Jugoslavije, zaradi česar Volilna komisija naj ne bi smela presojati legalnosti in pravičnosti Volilnega pravilnika, ki je del pravnih norm, ki ustanavljajo in urejajo delo Volilne komisije in *c)* da se Volilna komisija ne sme opredeliti do norm Volilnega pravilnika. Pritožba očita Volilni komisiji, da ne sme označiti norme Volilne komisije za nedopustne, saj s tem vpliva na avtonomijo ŠZ, ki Volilni pravilnik sprejema in dopolnjuje.

Pritožba pravi, da Volilna komisija ne argumentira razlogov in argumentov, da je kandidat prikrajšan za pravico biti voljen. Pritožba očita Volilni komisiji, da ni navajala sodne prakse glede vprašanja nepravičnosti v primeru, ko bi državljan, ki bi kandidiral na volitvah tvegala izgubo funkcije. Volilni komisij se očita, da nima smisla argument, da opravljanje funkcije ne more biti sočasno, pri čemer pritožba pravi, da Volilni pravilnik ne navaja nezdržljivosti funkcije poslanca ŠZ in člana NK ŠOS, pač pa zgolj nezdržljivost kandidature in članstva NK ŠOS. Pritožba pravi, da je bistvo določila 16. člena Volilnega pravilnika v tem, da gre za vprašanje »ne biti izvoljen« pač za vprašanje »za biti voljen«. Pritožba očita Volilni komisiji, da ji ni jasno, zakaj je situacija, da kandidat ne more biti voljen, ker ne more izstopiti iz NK ŠOS nepravična. V tem primeru se pritožba sklicuje na to, da je kandidat Ž. S. vedel za pravila NK ŠOS, da je bil seznanjen vnaprej s pravnimi posledicami svojih dejanj in da zato ni nič narobe, da ne more biti voljen. Pritožba navaja v svojo podporo tudi precedens ŠOU na Primorskem, s katero naj bi Volilna komisija ŠOU na Primorskem in NK ŠOS vzpostavila načelo, da pravica biti voljen ni tako pomembna norma, da bi presegala natančna določila in omejitve biti voljen, in sicer, ker je v tem primeru pravica biti voljen v tem primeru ŠOU v Ljubljani bolj jasno omejena kot v primeru ŠOU na Primorskem

ter da je odločitev ŠOU na Primorskem potrdila tudi NK ŠOS, s čimer naj bi šlo za splošno razumevanje. Volilna komisija ni razložila, zakaj bi bila omejitev pravice biti voljen nedopustna in neutemeljena. Pritožba v zadnji točki podaja trditev, da bi lahko bila pravičnost in enakopravnost volitev ogrožena, če člani telesa, ki sami nadzirajo volitev, potemtako tudi sami kandidirajo. Pritožba je mnenja, da bi glede na razlago volilne pravice tudi član Volilne komisije lahko kandidiral na volitvah v Študentski zbor ter hkrati opravljal funkcijo v Volilni komisiji.

PRITOŽBA NI UTEMELJENA.

OBRAZLOŽITEV ODLOČBE: Pritožbena komisija na podlagi pregledanih dokumentov konkretne zadeve in na podlagi določb materialnega prava ugotavlja, da je izpodbijana odločitev Volilne komisije pravilna.

Volilna komisija je v dokumentu odgovor na pritožbo z dne 13. 10. 2020 zapisala, da je pritožba stranke neutemeljena. Volilna komisija se splošno v svoji odločitvi sklicuje na določbe aktov Študentske organizacije Slovenije (v nadaljevanju: ŠOS) in organizacijskih oblik Študentske organizacije Slovenije (v nadaljevanju: OO ŠOS), ki v primeru nedorečenosti aktov napotujejo na smiselno uporabo zakonodaje države. Volilna komisija je ugotovila, da je NK ŠOS treba obravnavati kot volilni organ ŠOU v Ljubljani, saj ima funkcijo nadzora nad volitvami v OO ŠOS skladno z določili Študentske ustave (v nadaljevanju: ŠU-4). Volilna komisija se sklicuje na določilo 25. člena ZVDZ, ki navaja, da član volilnega organa ne more hkrati kandidirati na volitvah in ne more biti določen za predstavnika ali zaupnika liste kandidatov. Če član volilnega organa sprejme kandidaturu ali je določen za predstavnika ali zaupnika liste kandidatov, mu preneha funkcija člana v volilnem organu.

Volilna komisija je zapisala, da ŠU-4 in PraNK-3 takšnega položaja ne urejata, saj določbe ŠU-4, Volilnega pravilnika, Pravilnika (op. ŠOU v Ljubljani) o volilni kampanji ali določbe PraNK-3 ne urejata položaja, ko se član NK ŠOS odloči sprejeti kandidaturu. Po prepričanju Volilne komisije so v 16. členu Volilnega pravilnika zgolj taksativno naštetje funkcije, ki nimajo pasivne volilne pravice za volitve v SZ, vendar pa niti določbe tega člena niti določbe 15. člena Volilnega pravilnika ne določajo, kaj se zgodi v trenutku, ko član NK ŠOS sprejme kandidaturu za mesto poslanca SZ in zato ne določajo trenutka prenehanja člana NK ŠOS. Mnenje Volilne komisije je, da pasivna volilna pravica ne sme biti omejena, prav tako se ji zdi nedopustno, da bi moral član NK ŠOS predhodno odstopiti s položaja člana NK ŠOS, preden odda lastno kandidaturu. Volilna komisija je na stališču, da je takšno stanje nedopustno in nepravično, pri čemer se Volilna komisija sklicuje na (Pritožbeni komisiji nepoznano) prakso slovenskih sodišč, po katerih se zdi pomembno to, da kandidat nezdružljivih funkcij ne opravlja istočasno in da kandidat ne odloča o svojem imenovanju. Po mnenju Volilne komisije pasivna volilna pravica obsega tudi pravico biti izvoljen in ne zgolj biti voljen.

Pritožbena komisija ugotavlja, da ŠU-4 v 38. členu določa, da NK ŠOS izvaja nadzor nad volitvami v organe ŠOS in OO ŠOS v primerih in v skladu z določili ŠU-4 in drugih aktov ŠOS, zato je treba NK ŠOS šteti kot volilni organ.

V konkretnem primeru je določen kandidat v času oddaje kandidature za poslanca SZ bil tudi član NK ŠOS. Kandidat pa je en dan pred izvedbo volitev podal odstopno izjavo z mesta člana NK ŠOS.

Volilni pravilnik v določbi 1. odstavka 15. člena pravi, da ima pravico biti voljena vsaka oseba, ki ima na dan poteka roka za oddajo kandidatur status študenta visokošolskega oziroma višješolskega zavoda na članici ŠOU v Ljubljani za študijsko leto, v katerem se bo izvedlo glasovanje, če ta pravilnik ne določa drugače. Določba 16. člena Volilnega pravilnika pa ne glede na določbo 15. člena Volilnega pravilnika pravi, da nimajo pasivne volilne pravice člani Volilne komisije, Pritožbene komisije, volilnih odborov, volilni inšpektorji ter člani NK ŠOS. Oba člena sta po oceni Pritožbene komisije medsebojno v neskladju, saj 15. člen govori o pravici biti voljen, medtem ko 16. člen govori o pasivni volilni pravici.

Državna volilna komisija glede definicije pasivne volilne pravice na svoji spletni strani določa <https://www.dvk-rs.si/index.php/si/kje-in-kako-volim/volilna-pravica>: »Aktivna volilna pravica se nanaša na krog oseb, ki imajo pravico voliti predstaviška telesa, medtem ko se pasivna volilna pravica nanaša na krog oseb, ki imajo pravico, da so izvoljene za člane teh teles.« Po oceni Pritožbene komisije gre pritožnikova interpretacija pasivne volilne pravice preko meja samega pomena volilne pravice, saj želi pritožnik omejiti kandidate ne samo glede pravice do izvolitve, ampak tudi glede pravice do kandidiranja.

Tej definiciji pasivne volilne pravice – torej, da gre za pravico, da si izvoljen v telo, se pridružujejo tudi drugi strokovni članki in razlage. Skladno z navedenim Pritožbena komisija sklepa, da ima 16. člen Volilnega pravilnika učinek šele takrat, ko pride do izvolitve kandidata in da na podlagi tega člena ne moremo govoriti o omejitvi pravice do kandidature.

Primeroma je treba dodati glede na omembo vprašanja nezdržljivosti funkcij v sami pritožbi, da Zakon o integriteti in preprečevanju korupcije (ZIntPK) glede nezdržljivosti funkcije govori takrat, ko govorimo o opravljanju funkcije ali dejavnosti in ne že na začetku, tj. ob sami kandidaturi.

V 23. členu Statuta ŠOU v Ljubljani je določena Volilna komisija kot organ ŠOU v Ljubljani. Volilna komisija pri svojem delu uporablja volilne predpise ŠOU v Ljubljani s tem, ko izvaja volilni postopek po določenih pravilih. Pritožbena komisija ocenjuje, da Volilna komisija ni kršila svojih pristojnosti in da je ustrezno obrazložila sicer kratko pritožbo.

ŠU-4 v 13. členu določa, da se v postopkih in ravnanjih ŠOS in OO ŠOS v primeru nedoločenosti v aktih ŠOS in OO ŠOS smiselno uporabljajo določila zakonodaje Republike Slovenije – če torej akti ŠOS ali OO ŠOS nekega področja ne urejajo dovolj natančno, pridemo do položaja pravne praznine, ko je treba smiselno uporabiti določbe državnih predpisov.

Po prepričanju Pritožbene komisije je določba 16. člena Volilnega pravilnika (in tudi druge določbe Volilnega pravilnika s tem v zvezi) razmeroma nedoločna, saj ne ureja položaja, ko npr. član NK ŠOS sprejme kandidaturu za poslanca ŠZ. Pritožbeni komisij sicer v tem primeru ni povsem jasen učinek določbe 12. člena PraNK-3, ki ga omenja pritožba, ki taksativno našteva razloge za predčasno prenehanje mandata člana NK ŠOS, in sicer 3. odstavek 12. člena PraNK-3 določa, da mandat člana z odstopom preneha, vendar je dolžan svojo funkcijo opravljati do imenovanja novega člana. PraNK-3 pa po interpretaciji Pritožbene komisije zagotovo ne ureja položaja, ko član NK ŠOS sprejme kandidaturu za poslanca predstaviškega telesa OO ŠOS. Za razlago se je Pritožbena komisija obrnila na NK ŠOS, vendar vsebinskega pojasnila glede tega položaja ni dobila. Pa tudi sicer po mnenju Pritožbene komisije določbe 12. člena PraNK-3 ni potrebno uporabiti v tem primeru.

Hkrati ker je kandidat po ugotovitvah Pritožbene komisije brez dvoma podal odstopno izjavo z mesta člana NK ŠOS en dan po sprejemu kandidature, je vseeno treba šteti po 3. odstavku 12. člena PraNK-3, da mu je mandat prenehal, in sicer ne glede na nadaljnjo navedbo določbe, da opravlja funkcijo do imenovanja novega člana. Po oceni Pritožbene komisije opravljanje funkcije člana NK ŠOS ni enaka trajanju mandata članu NK ŠOS, saj ta določba to dvojje razlikuje. Po oceni Pritožbene komisije bi že zaradi odstopa kandidata pred njegovo izvolitvijo skladno z definicijo pasivne volilne pravice ter ob upoštevanju PraNK-3 bilo treba šteti tako samo kandidaturu kot izvolitev kandidata na mesto poslanca ŠZ skladnega z akti študentskega organiziranja in je pritožba že zaradi navedenega neutemeljena.

Ne glede na odstop z mesta člana NK ŠOS pa, kot rečeno, niti Volilni pravilnik niti PraNK-3 ne urejata položaja, ko član NK ŠOS sprejme kandidaturu za poslanca ŠZ. PraNK-3 konkretne sankcije za ta položaj ne določa, zagotovo pa je nedopusten že takoj ob sprejemu kandidature za poslanca ŠZ, saj je NK ŠOS volilni organ ŠOU v Ljubljani.

Zato je pravilna odločitev Volilne komisije, da je treba po prej omenjeni določbi ŠU-4 v tem primeru smiselno uporabiti določila državne zakonodaje glede splošnih volitev v Državni zbor Republike Slovenije. Pritožbeni komisiji se zdi smiselno in pravilno, da je Volilna komisija glede na vse navedeno v takšnem položaju uporabila določbe ZVDZ, kar je storila še v primeru drugega kandidata na študentskih volitvah, in sicer na volilni enoti Ekonomska fakulteta.

Po ZVDZ je v 25. členu določeno, da član volilnega organa ne more hkrati kandidirati na volitvah in ne more biti določen za predstavnika ali zaupnika liste kandidatov. Če član volilnega organa sprejme kandidaturu ali je določen za predstavnika ali zaupnika liste kandidatov, mu preneha funkcija člana v volilnem organu. Iz navedene dikcije je jasno, da v primeru sprejema kandidature za funkcijo člana Državnega zbora Republike Slovenije avtomatično preneha funkcija člana volilnih odborov/organov. S tem pa ZVDZ konkretno in jasno omogoča uresničevanje volilne pravice tistega, ki je sicer član volilnega organa ter hkrati ne pušča nobenega prostora za morebitne nedopustne posege takšnega kandidata v delo volilnega organa. S tem je vprašanje kandidiranja in urejanje volilnih zadev na državni ravni jasno in določno urejeno.

Glede na odločbo Ustavnega sodišča RS Up-676/19, U-I-7/20, objavljeno dne 4. 6. 2020 v Uradnem listu RS, št. 93/2020, ki pravi:

»4. Ustava zagotavlja splošno in enako volilno pravico (prvi in drugi odstavek 43. člena Ustave). Načeli splošnosti in enakosti se nanašata tako na aktivno volilno pravico (pravico voliti) kot na pasivno volilno pravico (pravico biti voljen). Kot človekovi pravici sta po določbi 43. člena Ustave varovani tudi aktivna in pasivna volilna pravica za volitve članov predstavniških teles lokalne samouprave in županov (vsaj dokler se ti volijo neposredno). Tudi za lokalne volitve namreč v celoti veljajo načela svobodne, splošne in enake volilne pravice ter neposrednega in tajnega glasovanja.«

in

»Tudi za volilno pravico članov Državnega sveta veljata načeli enake in splošne volilne pravice (prvi odstavek 43. člena Ustave), ki pa sta zaradi opredelitve Državnega sveta kot predstavništva posamičnih družbenih interesov (96. člen Ustave) uveljavljeni le znotraj posamezne interesne skupine; prav tako zanjo veljata načeli svobodnega in tajnega glasovanja (glej odločbo št. U-I-349/18, Mp-1/18, Mp-2/18 z dne 29. 11. 2018, Uradni list RS, št. 81/18, in OdlUS XXIII, 15, 19. točka obrazložitve)«,

smatra Pritožbena komisija za utemeljeno, da se tudi pri volitvah v Študentski zbor ŠOU v Ljubljani na enak način spoštuje in izvršuje določba 43. člena Ustave RS.

Po prepričanju Pritožbene komisije se zaradi upoštevanja Ustave RS ter volilne zakonodaje ne morejo interpretirati določbe 16. člena Volilnega pravilnika ali drugih aktov študentskega organiziranja na način, kot to želi doseči pritožba ter zatrjevati, da ne gre za pravno praznino. Po mnenju Pritožbene komisije je Volilna komisija ob upoštevanju ŠU-4, zakonodaje v Republiki Sloveniji ter aktov študentskega organiziranja pravilno uporabila omenjeno določbo ZVDZ.

Pritožbena komisija je glede na vse navedeno prišla do zaključka, da je treba v tem primeru zaradi pravne praznine, ko sprejem kandidature za poslanca ŠZ ne pomeni določno po aktih ŠOS in ŠOU v Ljubljani tudi avtomatičnega prenehanja funkcije v NK ŠOS, nujno uporabiti določilo 25. člena ZVDZ, kar pomeni, da mandat člana NK ŠOS preneha avtomatično s trenutkom, ko član NK ŠOS sprejme kandidaturu za poslanca ŠZ in ta tudi ne opravlja več nobene funkcije v NK ŠOS. V tem položaju mora Generalni sekretar ŠOS nemudoma pozvati matično OO ŠOS, da uredi imenovanje novega člana NK ŠOS skladno z določbo 12. člena PraNK-3.

Odstop člana NK ŠOS lahko povežemo s kandidiranjem v ŠZ, na kar namiguje pritožba, vendar pa mu je po oceni Pritožbene komisije v času odstopa tudi že prenehal mandat člana NK ŠOS. Glede na državno ureditev pa je po oceni Pritožbene komisije nesmiselno povezovati in spravljati v soodvisni položaj dva različna pravna instrumenta: odstop z mesta člana organa in sprejem kandidature, saj je ta položaj urejen na podlagi 43. člena Ustave RS v povezavi s 25. členom ZVDZ in je zgolj treba v tej luči razumeti akte študentskih volitev.

Po oceni Pritožbene komisije 16. člen Volilnega pravilnika zgolj taksativno našteva funkcije, ki nimajo pasivne volilne pravice za volitve v ŠZ, kar pa ne pomeni, da se prepoved ali omejitev pasivne volilne pravice nekritično smeta širiti čez institut svobodnih volitev ter demokratičnih načel, saj Ustava RS glede na navedeno ne sledi želji po širšem omejevanju pasivne pravice.

Ker se pasivna volilna pravica nanaša na krog oseb, ki imajo pravico, da so izvoljene za člane teh teles, ZVDZ ne ureja položaja, v kateri posameznik ima pasivno volilno pravico in je hkrati član volilnega odbora, ampak se ta položaj vnaprej izključuje. Ne gre pritrditi pritožniku, da kandidat sploh nima pasivne volilne pravice, ker je član NK ŠOS. Pritožnik zatrjuje, da član NK ŠOS ne sme sprejeti kandidature, ker da nima pasivne volilne pravice po Volilnem pravilniku, s čimer se Pritožbena komisija zaradi prej navedenih razlogov ne strinja. Prav tako je logična uporaba določbe 25. člena ZVDZ, saj nemudoma razreši položaj (ne)združljivosti položaja člana volilnega organa s kandidaturo. Do takšnega položaja sploh ne sme priti, kar je po oceni Pritožbene komisije, glede na do sedaj navedeno, edino zakonito in logično. Res je določilo 16. člena Volilnega pravilnika nekoliko nerodno zapisano ali pa bi potrebovalo še kakšno dopolnitev, vendar pa ne moremo preprosto sprejeti omejevanja pasivne volilne pravice tudi na postopek kandidature.

Po prepričanju Pritožbene komisije sporno vprašanje jezikovne razlage pasivne pravice ne sodi zgolj v urejanje Volilnega pravilnika na ravni ŠOU v Ljubljani in izključno dobesednega razumevanja njegovih določil, ampak je treba pri branju členov področnega pravilnika treba upoštevati tudi druge razlage, kot sta teleološka in zgodovinska razlaga, in upoštevati tudi namen osebe ali organa, ki je sestavljal pravilnik. Pritožbena komisija ocenjuje, da namera Študentskega zbora, ki je sprejel Volilni pravilnik, zapisana v 16. členu Volilnega pravilnika, ni bila v delni prepovedi pasivne volilne pravice, temveč zgolj preprečiti položaj, ki bi pripeljal do spornih položajev.

Potrjevanje tega stališča Pritožbene komisije izhaja po prepričanju tudi iz strokovnega mnenja »Omejitev pasivne volilne pravice na volitvah poslancev Državnega zbora«, avtorja mag. Saše Zagorca (ZBORNİK ZNANSTVENIH RAZPRAV – LXVI. LETNIK, 2006, STRAN 335–355), ki je na istem ali pa vsaj podobnem stališču kot Ustavno sodišče RS; skrajšano iz povzetka tega mnenja: »*Slovenska ureditev glede omejevanja pasivne volilne pravice na volitvah v Državni zbor stoji na izhodišču, da morata biti aktivna in pasivna volilna pravica čim bolj izenačeni, če ni posebnih, prepričljivih razlogov za omejevanje pasivne pravice. Ustava dopušča zakonsko urejanje prepovedi kandidiranja na volitvah v Državni zbor.*«

Pritožba očita Volilni komisiji le nepravilno uporabo določb materialnega prava, zato se Pritožbena komisija ni spuščala v presojo morebitnih procesnih kršitev, razen teh, ki so v tej odločbi posebej omenjeni ali pa ugotavljanje dejanskega stanja zadeve.

Pritožbena komisija ugotavlja, da se do preostalih pritožbenih navedb ni opredeljevala, saj niso bistvene za ta postopek. Pritožbena komisija ugotavlja, da je izpodbijana odločba Volilne komisije ŠOU v Ljubljani pravilna ter da so pritožba in pritožbene navedbe neutemeljene.

Glede na navedeno je Pritožbena komisija ugotovila, kot izhaja iz izreka te odločbe.

Posebni stroški v tem postopku niso nastali.

POUK O PRAVNEM SREDSTVU:

Zoper to odločbo ni mogoče vložiti pravnega sredstva pri organih ŠOU v Ljubljani.

V skladu s Pravilnikom o nadzorni komisiji Študentske organizacije Slovenije je zoper volitve na organizacijski obliki ŠOS možna pritožba na Nadzorno komisijo Študentske organizacije Slovenije, Dunajska cesta 51, 1000 Ljubljana. Pritožbo je treba vložiti v roku osmih (8) dni, ko so bila izčrpana vsa pravna sredstva na posamezni organizacijski obliki ŠOS in je bilo o njih odločeno. Pritožba se vložijo v

pisni obliki, naslovljena na NK ŠOS. Pritožba zoper volitve v organe organizacijske oblike ŠOS je izredno pravno sredstvo. Pritožbo lahko vloži kandidat na volitve v organe organizacijske oblike ŠOS. V pritožbi je treba jasno navesti, za kakšno kršitev gre in na kakšen način so bili kršeni akti organizacijske oblike ŠOS, Študentska ustava in temeljna demokratična načela.

Pritožba ne zadrži izvršitve te odločbe.

Možnost sodnega varstva se pritožniku zagotavlja tudi v skladu s pravnim redom v Republiki Sloveniji

Predsednik Pritožbene komisije ŠOU v Ljubljani:

Tomaž Kozovinc

Vročiti:

- Pritožniku (10. 12. 2020 s priporočeno pošto s povratnico)
- arhiv Pritožbene komisije ŠOU v Ljubljani

Kopija odločbe se vroči:

- Volilni komisiji ŠOU v Ljubljani (10. 12. 2020 v nabiralnik na ŠOU v Ljubljani)
- Direktorju ŠOU v Ljubljani (10. 12. 2020 v nabiralnik na ŠOU v Ljubljani)
- Predsedniku SZ ŠOU v Ljubljani (10. 12. 2020 v nabiralnik na ŠOU v Ljubljani)

Odločba se brez navedb osebnih podatkov javno objavi na oglasni deski in na spletni strani ŠOU v Ljubljani (10. 12. 2012).